

ROFLCOPTER! a Svíčky 2015

Vybrat si tým na Svíčky je vždycky těžký. Z Chlýftýmu by většinou chtěli jít tak dva lidi, občas se ozvou jiní [kamarádi](#) a letos se to sešlo všechno najednou a víckrát. Ondra (pražský, pro terminologii [viz](#)) mi někdy na začátku léta nadhodil, že obhájci loňského vítězství shání pátého. To mě samozřejmě lákalo, takže nakonec všechny domluvy dopadly tak, že na startu jsem nafasoval zelené tričko s vrtulníkem. Kromě Ondry taky nastoupili tři kmenoví roflové, Ondra (brněnský), Patches a Tomáš.

Po loňském ročníku, kdy mnoho i zkušených týmů zařizla hned jedna z prvních šifer zdánlivě banální substitucí čísel, nejspíš ubylo pár týmů, ale ne tak úplně jednotlivců – ze startovní listiny bylo vidět, že sice nejedou nějaká známá jména, ale některá z nich se jen ve skutečnosti rozpustila mezi jiné týmy. Honza z Bazingy našel místo s Eště sa dohodneme, Aplikovaní hrošci doplnili Corn Flakes a Přizdisráči, se kterými jsem hrál loni já, spolu s Martinou, Tomem K. a Riccem vytvořili tým 404 (tým nenalezen) – ty jsme považovali za největší konkurenci a několikrát během hry nás docela vystrašili – Ondra (b) to většinou komentoval jako: “Jestli nás kvůli tomuhle někdo předběhne, tak to mě teda našťve.”

Rozjezd

Všechny předpovědní modely se zatím shodovaly v následujícím – bude fakt teplo a že vyhraje. K druhému faktu nutno dodat, že takový model existuje jen [jeden](#). Ale počasí mělo být po několika letech vybočením ze zajetých “bouřtiček a mrazejčků”, jak prorokoval Pepa na fóru před hrou, což motivovalo mraky turistů a vodáků k výletu do Malé Skály, tak jsme se s pražskou částí 404 a Ondrou dorazivším pěšky na oběd sotva vlezli do plné zahrádky u Boučkova statku. Na start pár metrů, gril a pivo, to byl dobrý začátek.

Pak už jen přijel autobus náhradní dopravy z Brna a s ním brněnské tři pětiny našeho týmu, organizátorské děti odstartovaly řehačkami letošní ročník a mohlo se trhat. Dneska se mi bude dařit kazit elementární operace – abecedu jsem si zapsal o písmeno vedle a tak nám to napoprvé nevyšlo.

Nějakou chvíli jsme dumali, co že to je za divná písmena, ale pár favoritů i středně-doletových týmů už zmizelo, asi to nebude nic složitějšího. Takže zase banální substituce? Ano, jen převrátit abecedu. Hryz je Síba. Trochu se děsíme toho, jestli náhodou nám to zase nepředefinuje celou hru a nebude to jako loni... našťestí jsme toho ušetřeni, ale z loňska zůstala jedna věc v pravidlech – půjde se bez mapy. Vyrážíme k nejbližšímu rozcestníku a z něho na jeden z delších přesunů hry na zříceninu Zbirohy. Prý *máme číst* – když není mapa, vyplatí se znát směry, kam vedou turistické značky. Celou cestu je to do kopce, takže se trochu dělíme, já s Ondrou (b) zaostáváme, zatímco zbytek týmu je někde vepředu.

Okolo Zbirohů se zrovna chystá nějaká hra pro děti s pohádkovými postavami, po cestě potkáváme nějakou vílu, na hradě se časem zjeví Bílá paní, ale tu jsme nestihli, protože sotva, co jsme si svlíkli propocená trika a sešli se všichni, máme vylušťeno a sestupujeme zase dolů. Není to tak daleko, ani hluboko, ani to není těžká šifra. A zase jdeme nahoru – tady v první části se nám často stávalo, že jsme doluštili, nechali za sebou Ešte sa dohodneme, abychom je našli

usazené u další šifry. Orienták v týmu se zjevně vyplatí. Takhle to bylo i po vyluštění celkem pěkné češtinářsky-asociační šifry, která nás poslala někam na “planinu” (cituji z [Wikipedie](#): “Planina je oblast na souši, ale i na mořském dně, kde není výrazné převýšení. Také se zde nachází **velmi málo vyššího porostu**.”) hledat buk. Tedy efektivně “strom v lese”. Ale našli jsme jej a s ním zatím nejtěžší šifru s plotterem zapsaným pomocí morseovky a vyluštili ji dřív, takže můžeme zhučet mezi skalami na lesní cestu a pokračovat zpátky k rozcestníku Tůň, okolo kterého jsme šli na hrad.

Potkáváme Hryza přicházejícího z nějakého divného směru a vyzvedáváme si šifru se zrcátkem na lesní cestě nedaleko. Protože jsme jako první nápad měli jen zrcadlit aktuální stanoviště, a vyšlo nám to někam k tomu rozcestí, kde jsme před chvílí byli, chceme pumpnout Síbu o další zadání, ale má jen rum, tak luštíme dál. Protože zrcátko je ve skutečnosti na druhé straně, než bylo místo, které jsme zrcadlili prvně, má asi smysl zobrazovat něco jiného? Nejspíš něco ze hry – Tomík navrhne nakreslit minulou trasu a chceme, aby z toho vyšlo M, když je v mapě McDonald, ale vypadá to spíš jako Kalich, kam vede modrá. A to chceš, konečně to využívá hint *po cestě čtete* ze startu.

Na Kalichu si od organizátorů vyzvedáváme klobásu, tabulku a graf. Klobása je Dunajská, tabulka divná a graf mapa Evropy, podobně jako šifra od Dopijem na Kachně. Tentokrát je ale potřeba uvědomit si, že chceme najít státy, kterými protéká Dunaj a z tabulky pak vybrat správné písmeno. Klobása je fakt dobrá.

Odcházíme na poslední místo, které se nachází v orientácké mapě, již jsme dostali od organizátorů na startu. Je to krásná vyhlídka z nedalekých pískovcových skal. Moc dlouho se tam ale nezdržíme, je tam jen popis cesty pomocí barevné čáry na papíře, která představuje turistické značky vedoucí za nedalekou ves Loučky. Po cestě potkáváme organizátory, kteří nám říkají, ať moc nespěcháme, protože další šifra tam ještě není. Škoda, že se neozvali o sto metrů dřív, když jsme míjeli hospodu. Aspoň se kocháme výhledem až na Trosky a pár horkovzdušných balonů.

Před další šifrou akorát potkáváme organizátory, jak ji před chvílí umístili, tak jen luštíme morseovkovou legendu a moc se nezdržujeme. Orgové ale stíhají přejet do hospody na hned další šifře – jako kdyby nás sledovali. U hřbitova dostáváme divný shluk písmen, který si, protože odkazuje na planety, a protože je tam 88 písmen, přepisujeme do tabulky 8x11 a... pak si bereme nápovědu, protože jsme trochu ve stresu z toho, že už nám určitě někdo šlape na paty. Takže máme čtyři body dole a zakroužkujeme si sloupce v naší tabulce. Ale na paty nám šlapali opravdu – Ešte sa dohodneme a 404 přichází zrovna ve chvíli, kdy se z hospody zvedáme.

Mezi nedalekými skalami skládáme šifrovací pomůcku, kterou jsme dostali na startu a hrajeme ping-pong s čísly a otáčíme kotouče... ne tak docela. Přepisujeme si to na papír, v tom se hledá jednoduše. Odbočka na Zdenčinu skálu je poměrně daleko, ale vcelku po rovině – předvoj šifru vyzvedává, my s Ondrou čekáme na rozcestí.

Značky jsou to jak vyšité, ale co přesně s nimi budeme dělat? Vzpomínáme si, že v úvodníku ke hře bylo něco o tom, že obdélník a čtverec se dají zaměňovat? Proč? Protože mají čtyři rohy. Potom, co Ondra čte písmena podle počtu rohů, začínají nám vycházet nějaké částečně smysluplné věci, z čehož vyrozumíme, že máme jít dál na červenou k vyhlídce. Jdeme –

mezitím nás totiž dohnali Ešte sa dohodneme a Spící volové. ESD vypadají, že odchází s vyluštěnou šifrou, ale po cestě je někde ztratíme, nejspíš šli hledat do vsi značky. Takže si stále udržujeme vedení, které nám zůstane i po šifře s křížovou cestou. Jen nevíme, jestli je podstatné jméno v prvním pádě z minulé tajenky ROZHLED, nebo ALTÁN.

Turniket

Protože jsme tam strávili nejvíc času ze všech stanovišť hry (hodinu ~~dvacet~~ padesát), měl by mít turniket vlastní odstavec. Nejen kvůli tomu.

Vykročili jsme levou nohou oznámením hesla ROZHLED. Byl to ALTÁN.

Pak jsme si řekli, že zkusíme Kulišárnu. Jdeme tam, a dlouho přemýšlíme. Odhalujeme, že jména lidí na kartách souvisí s ohněm a vodou. Dlouho přemýšlíme (teď už to jen jako dlouho vypadá, protože máme jen pár desítek sekund). Náhodně otáčíme jednu kartu. Příhořívá? Tak co vedlejší? A nebo tuhle vedlejší? Facepalm. Kdybychom otočili hned na začátku, je to v cajku a máme to aspoň za dva body. Tak nic.

Pak Pat a Mat v podání našeho týmu zkouší postavit prototyp věže, která aspoň na 2 (na 3 si nevěříme vůbec) výškách papíru A4 udrží kovovou padesátikorunu. Ještě že jsme si díky osvětlení mysli nekoupili papír a lepidlo, jinak by se nám sadistická dcera organizátora posmívala ještě víc.

Organizátoři vyřizují nápovědy. Téměř všechny jsou na zrcátko.

Koukáme na šifru a na Memoriku. Šifra je dlouhá a náhodná, v cíli jsme zjistili, že některé principy jsme objevili, ale nedotáhli. Nula bodov.

Nevydržím to a kupuju si bavlnku a kanavu. No... takže jsem se aspoň odklidil a nebudu rušit. Ale strhává nám to bod a kdoví, kdy tu "malou svíčku" došiju.

Mezitím totiž Patches s Ondrou (p) vymysleli systém, jak z Memoriky dostat aspoň jeden bod. Takže to, že jsem si koupil bavlnku je... no skoro k ničemu.

Teď (při psaní) si myslím, že jsme měli ještě jeden bod za něco, co nevím, co bylo, ale doufám, že to tak není, protože to by znamenalo, že moje svíčka byla... no úplně k ničemu a ještě nám 20 minut přidala.

Ale každopádně nás vysvobodil hlavně čas a okolo jedné hodiny jsme dostali rosol. Tím naše groteskní působení na turniketu skončilo, zatímco na něj ještě nikdo jiný nedorazil.

Finále

Rozebíráme rosol, přičemž některé členy týmu prohlašujeme za čuňata, ale protože je řešení přímočaré, moc dlouho to v paměti nemáme, protože odcházíme na hvězdárnu. Tady si při přesunu nějak blbě vyložíme vzdálenosti a kontext, takže zůstáváme dole, zatímco Patches s Tomem odchází pro zadání. To máme vcelku rychle pochopené a vyluštěné, ale říká nám, že máme jít po červené mimo mapu. Pěkně děkujeme organizátorům a supíme zpátky na hvězdárnu, tentokrát všichni, kde z turistické mapy vyčteme, že jsme tam šli úplně blbě. Aspoň ale najdeme místo, kam chceme jít a vyrazíme.

Při odchodu ze “základny” pod hvězdárnou nás míjí 404, kteří jdou na stanoviště teprve luštit. To nás rozhodně netěší a doufáme, že to na další šifru stihneme dřív než oni. Přesun je sice dlouhý a luštění krátké, ale podařilo se nám to.

Vyzvedáváme si POKYN a zatímco já se sbírám a ždímám triko, hoši prohledávají okolní les, kde jsou u různých stromů cedulky se jmény a nějakými pohádkami. Reálie (a abstraktna) z pohádek vyplňujeme do křížovky. Máme jich asi třetinu, z čehož nám vychází už smysluplná tajenka. Projistotu ale já s Ondrou zůstáváme na místě a dohledáváme nějaké další cedule. Pár najdeme, potvrzujeme si tajenku a odcházíme. Po cestě potkáváme docela překvapivě Osmou kejkle kouzelníka Žita. 404 nakonec šla jinou cestou.

Na další šifře se opakuje scénář ze šifry druhé, než jsme přišli na místo, už bylo vylušeno. Jen přijít na to, co znamená hospoda pro osamělé šipy. Ale je tu nějaká restaurace U Luků, tak jdeme tam. Naštěstí je to ono.

Noty se snažíme nejdřív nějak přehrát na mobilu, protože to vypadá až moc jako opravdová hudba. Vyvstávají obavy, že za chvíli dorazí “nějaký Klusáček, melodii si zahvízdá a zas půjdou”, ale naštěstí to nebyla ani skutečná hudba, ani nikdo nedorazil, zato my jsme zas šli.

A šli jsme dlouho, okolo chladné brzo-ranní Jizery se to táhlo jak smrad, teda. Podešli jsme Hrubý Rohozec, kterého si navigátor Patches ani nevšiml, když jsme jej zrovna obcházeli, a skončili u polorozpadlého altánku s latinou. Ta ze zadání totiž byla vidět hned a písmena kreslená v osmisměrce taky. Nějakou chvíli jsme se už dohadovali, kolik že šifer ještě zbývá a kdo je za námi.

V cíli se nakonec ukázalo, že za námi v tu dobu byla asi stále Osmá kejkle a před námi doslova jedna až dvě šifry. Proč jedna až dvě? Jednu bylo potřeba vyluštit a až druhá už tam byla jen kvůli tomu, aby se člověk případně plácl do čela.

Na té první na nás samozřejmě padla krize, pomalu se začlo rozednívat a u jezu byla docela zima. Vylezli jsme do parku, kde už jsme jednou dnes procházeli, potkali Vlhkou jámu jdoucí na turniket a zase upadli do ne-příliš-luštícího stavu. Naštěstí jsme si ale stále opakovali, že proč jsou na jednotlivých úrovních stále ta stejná písmena, takže z nás ta klávesnice nakonec vypadla a dokonce začala dávat smysl i ta poznámka pod šifrou a to, že jsou písmena ve čtverečkách. Uf. Vyrážíme. Ovšem úplně na špatnou stranu.

Odkud má fotbalista nejlepší výhled na údolí? Ze stadionu nad údolím, přece. Dojdeme tam, nic tam není a v tu chvíli nacházíme Kopalovu vyhlídku v mapě. Ondra a Tom shazují batohy a běží, zatímco my pomalu odcházíme za nimi. Naštěstí si ale Patches uvědomuje, že jsme tam už byli – zopakované upřesnění mu vrtalo hlavou už od chvíle, kdy jsme si šifru vyzvedli. Takže máme INRI šifru podruhé. Co to znamená (kromě toho, že musíme odvolat běžce)? Že musíme použít podstatné jméno z jiné tajenky než minule!

To v turniketě děláme a organizátoři nám oznamují, že jsme první. Hurá :).

Cíl

V cíli jsme okolo půl sedmé. Zrovna odchází Vlhká jáma s rozpitvaným rosolem, Freezy Bee se do něj právě pouští (zůstanou tam ještě dobrou hodinku, protože si část zadání nedočkavě sní). Vidíme, jak ostatní týmy turniketové aktivity v pohodě dávají a stydíme se za naše pokusy s věží

a Kulišárnou. Dáváme si snídani šampionů a dopijíme orgovské zásoby Rohozce. Doráží Přizdi404. Na turniketu se střídá ještě několik týmů (zajímavé jsou zvláště věže z papíru – NaPALM staví hotovou Eiffelovku, Nejnekvazi válec s jehlanovým podstavcem a poTrati... falický symbol). Do cíle přichází ještě Corn Flakes a nakonec i Osmá kejkle, která ale nemá vyluštěnou utopenou šifru a zkouší náhodné heslo – ale do limitu se jim to podaří dodělat.

Organizátoři jsou na místě, tak jim vykládáme, jak se nám nelíbil startovní přesun na Zbirohy, ale celkově trasa byla pěkná (škoda, že to byl takový fofr), že bez mapy je to sice otrava, ale zároveň to bylo udělané tak, že to ve skutečnosti otrava nebyla, taky se bavíme o šifrách (to už si nepamatuju, co jsme všechno říkali, ale mně se líbilo hlavně cílové kombo s vyluštěním šifry a uvědoměním si, že nemusíme na další stanoviště chodit, obrázková šifra ze třetího stanoviště, zrcadlo – a teda taky fakt, že některé šifry vymýšlelo organizátorské potomstvo). Btw, bylo by dobrý, kdyby v cíli, pokud bude sdílený s turniketem, bylo místo, kam se po dojití uklidí došedší, ať se můžou nahlas bavit o hře.

Jsem rád, že mě ROFLCOPTER! vzal k sobě, že jsme si dobře zahráli, nezmokli (ačkoliv jsme byli místy ekvivalentně mokří) a došli první.

– Aleš

P. S. [Trasa hry](#).